

Tak jako jazyk stále naráží ...

Scházel jsem tenkrát dolů k Berounce, listopadové slunce hrálo do zad a osvětlovalo úvozovou cestu přede mnou. Brodil jsem se nasvícenou barevnou záplavou spadaného listí, v duši poutníkův mír a v hlavě slova písně. Ta slova zlátla a těžkla vahou prožitku, vlévala se do nohou a donutila je zastavit se. Stál jsem a němě se díval, slova se snášela z větví stromů, šustila pod nohama, zhmotňovala se v obraze, jímž mi bylo procházet: „chvilí stát a poslouchat, jak vítr větvě čistí, k zemi padá zlatý vodopád, pod nohama cinká to poztrácené listí, vím, že právě zpívá listopad ....“ Ten intenzivní pocit opravdovosti a pravdivosti výpovědi mě pak provázel u většiny písní Wabiho Daňka.

Stanislava „Wabiho“ Daňka jsem poznal na počátku osmdesátých let minulého století. Kromě Rosy na kolejích, která v té době již doslova znárodněla, tehdy u ohňů nejvíce zněly Hudsonský šifý, Hejkal, Mávej a Tommy. Když v roce 1982 na veřejnost prosákla zpráva, že Wabi bude točit pod patronací Mladého světa dlouhohrající desku, byli jsme plni natěšené nedočkavosti. Pro mladší generaci dodávám vysvětlení – na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let si o dlouhohrající desce mohl z řad tramských a folkových písničkářů snít vskutku málokdo. LP deska Rosa na kolejích se stala přelomovým počínem ve Wabiho tvorbě a potažmo i v jeho životě. Ve dvanácti písních alba Wabi obsahově překračuje dosud úzce vymezenou „příhrádku“ tramského písničkáře, jeho výpovědní texty plné životní reality jej posouvají mezi přední folkové interprety tehdejšího Československa. Doslova bombou pro posluchače je pak nečekaný sound alba. Wabi na své premiérové LP sezval skvostnou hudební sestavu v čele s muzikanty z AG Fleku – Ivo Viktorina, Karla Markytána, Josefa Šobáně, z dalších hudebníků jmenujme např. Mirka Hulána a Roberta Křesťana z Poutníků. Na desce tramského písničkáře zní píano, elektrické kytary, bicí, elektrické piano, příčná flétna ... Výsledek byl, alespoň pro mne, fascinující! Nápadité a písničkářské na tělo ušité aranže podtrhující sdělení Wabiho skvělých textů, jež zdobí opravdovost a jakási, posluchačem tušená, osobní garance pravdivosti příběhu. Co píseň, to klenot: Ročník 47 – autentická vzpomínka na partu, s níž Wabi jezdil do Hostýnských vrchů, Fotky – nepřekonatelně krásná nostalgie vzpomínání, Fram – chlupatá výpověď tuláka, již připsal své ženě, svižná Na cestě, inspirovaná knihou Jacka Kerouaca, nesocialisticky tvrdá výpověď mládí konfrontovaného s realitou života v písních Nevadí a Outsider waltz, na dřevě smutku jdoucí Papírové řetězy, Píseň, co mě učil listopad, Dívka v mercedesu, Rosa na kolejích ... Co píseň, to šperk, co píseň, to osud zlidovění. Komu se tohle poštěstí, Wabi ...

Povzbuzen nečekaným veleúspěchem, kdy jako první interpret mimo mainstreamový popový žánr získává Zlatou desku za více než 200 000 prodaných výtisků, a ohlasem alba nejen u posluchačů, ale i v médiích, točí již o tři roky později další výborné album Vítr, tentokrát ve spolupráci s vynikajícím kytaristou Milošem Dvořáčkem, s nímž pak bude spolupracovat až do konce své kariéry. Z dalších osmi natočených alb, dle mého soudu, vyčnívá skvělé CD písní Miroslava „Skunka“ Jaroše Nech svět, ať se točí dál, na něž Wabiho přizval producent desky Luboš Malina, jenž o své volbě interpreta napsal: „Wabiho Daňka obdivuji od chvíle, kdy jsem uslyšel jeho první desku Rosu na kolejích“. Robert Křesťan v bookletu CD výstižně dodává: „Ne že bych ty jednoduché příběhy dokázal podat aspoň z poloviny tak pravdomluvně jako Wabi Daněk. To málokdo.“

Naposledy jsem Wabiho Daňka viděl letos na sklonku května na úchvatném koncertu v holešovické Tipsport aréně, kde Jiří Tichota za asistence svého Spirituálu kvintetu a

„zvlášť milých hostů“, mezi něž patřil i Wabi Daněk, oslavil své osmdesátiny. Netušil jsem, že to bude moje poslední setkání s Wabim. Rád bych na tomto místě ocitoval slova pana doktora Tichoty, uznávané osobnosti a legendy české hudby: „V té době asi už nebyl v pořádku, ale vůbec to nebylo vidět na jeho chování. Přišel, byl skromný jako vždycky, a zpíval krásně jako vždycky .... Budu na něj vždycky vzpomínat jako na člověka, který byl skutečný formát. Na rozdíl od lidí, kteří si musejí velikost dodávat svým chováním, se on choval vždycky jako prostý obyčejný člověk.“

16. listopadu nás - své posluchače a příznivce - Wabi zarmoutil, když odešel za další štací do Věčných lovišť. Zármutek z Wabiho nezvratného odchodu mírní to, co nám po sobě zanechal – vzpomínky na mnohá setkání a své písně. Budeme o ně zakopávat, tak, jak o ně ostatně zakopáváme již desítky let, budeme je potkávat ve stránkách, až budou mít zas barvu mědi, uslyšíme je o nocích, kdy klenotník měsíc zavře kram a počne z výkladu svoje šperky sklízet, budeme je potkávat na stopu u silnice, ucítíme je na jazyku v horkém čaji v příchuti jehličí, připomenou se v každém zalomeném palci, ve vyrezlých trávě, v uhlících z ohnišť .... - ve všech těch fotkách, kterým neuškodil čas. Budeme na ně opětovně vděčně narážet, tak jako jazyk stále naráží na vylomený zub ...